

111346

POBO'ZNE

MOLÍTVI

ZA

POSZEBNO CSÉSZT BO'ZO.

Vödáne

Odebránim

Vere Evangeliomszke.

Na sztroski Udvary Ferencz Knigvezára
Körmendinszkoga.
1853.

MOLITVA

„Gda molis, idi notri vu szkrieno hranbo tvojo, zapri doli dveri, i moli oco tojega vu szkrienom; i oca tvoj, kebzuvajócsi na tēbe vu szkrienom, podelí tebi, ka prozsis, vu ocšivesznom.“ Mát. 6, 6.

„Csi sto ka nevugodnoga trpí med vami; naj moli: csi je pa sto dobre vóle; naj popéva. — Doszta more toga pravicsnoga vu veri oprávlena molítev.“ Jak. 5, 13. 16.

Predgovor.

Z-vrêlim i rázumnim szpêvanyem vjedínano vrêlo i rázumno molênnye, je najvísisa ôpraviczá dŭha cslovecsega, najdragsa csészta, najsz. dú'znoszt právoga krsztseníka; i dosztojno oprávlanye obôjega, csiszta vretina najlepsega blagoszlova. Kakse obcsütênnye zbúdí obôje vu plemeniti prszaj! — Geto je tak eti obôje vjedínano; vüpati sze szmêmo, kâ je z-têm tálom szlêdnye gorécse 'zelênnye pobo'zni szrdcz szpunyeno, i tak vsze verno doprineseno, ka sze k-popolnoszti hasznoviti krsztsanszki kníg po praviczí 'zeleti dá.

Pri obôjem deli je naime pazko kezüvano, naj je evangelioma csiszti dŭh o'ziváva, i na bŭdjenye rázumne pobo'znosztí szpodobno csiní, tak da sze ni vu peszmaj z-pŭsztim kricsom, ni vu molítvaj z-mrácsnim mlênnyem netere vrêmen, ali opája dŭh, i tak vecs skode, kak haszka netecsé na sztávo csesztitelov bo'zi, nego

prôtto mi vísní poszvêt i môcs, mír i trôst
 razsürjáva po nyí temni i krhkôcs puni
 sztezaj, ino tak nyé k-vecsnoj vretini
 czílanoga blá'zensztva vsze bli'ze pela.

I li onim, kí do k-tomi czíli setüvali
 nüczati obôje, sze gvüsno obecsati szmê,
 kâ sze nema zaman razkaditi din pobo'z-
 ni áldovov nyihovi: — nê, zaisztino! —
 veliki i veszélni bode szád sz. ôpravicz
 dûha nyihovoga eti i tam. — K-steromi
 i pripomori ocsa miloscse vszêm právím
 szlü'zbeníkom szvojím, — na díko iména
 i mír odebránoga lüdsztva szvojega!!! —

Na Hodosi iváncseka 24-ga dnéva
 1851 leta.

Kardos János,

evang. dühovnik.

Preporácsanye pred vszákim molènyem.

Gda k-tebi zdignem szrdeze i glász vűszt moji, Bòg! nagni sze k-meni, deteti tvojemi. Neglédaj nevrèdnoszt i nedaj sze oszramotiti vűpazni düse moje; nego glédaj velikoszt szmilenoszti tvoje, i za predrágo vrèdnoszt sz. szína tvojega, prími áldov, poszlühni prosnyo, i vtisaj 'zelènye szrdeza mojega. Tvoja, o ocsa, je zmo'znoszt i díka na veke. Amen.

II.

Na nedelne i szvétesne dní zaütra.

Zvelicsanya mojega Bòg, lübèzni i dobròte pùn ocsa nebeszki! z-tvoje milosese szem sze pá na nôvi dén prebűdo; znòvics sze radűjem 'zitki ino zdrávji; znòvics obsűtim esűdno velikoszt ocsinszke szkrbi tvoje. Nigdar nehènyas tí z-menom dobrocsiniti i szmilene vernoszt i tvoje nad menom odi-csiti. Toga ocsiveszno znamènye szí szkázao tí nad menom tak vu preminòcsoj nôcsi, kak i vu ránoj űtri etoj. Pod tvojev vszamògocsov obranbov szem

vu kríli szna, prôti vszoy pogübeli varvani, mirovno pocsívao, i vu düsi ino têli ponovlení, na nôvo radoszt gorisztano. — Hvála ti, neszkoncsana lübézen, za tak szmileno dobrocsinênye!

Blagoszlovleni bojdi tí naime záto, kâ szí mi nôvi dén ete, kakti dén bo'zanszke csészti tvoje zadobiti dao! — Kak veliki, szvéti je dén ete, i kak-sega blagoszlova csízsto vretino má on meni odkriti, csi bom ga tak poszvetiti i nüczati znao, kak tí, nyega míli daritel, 'zelês! — Oh! tí szam mi podêli k-tomi rázum i môcs. Nedopüsztí mi dnesz ni ednoga megnyena zaman zahoditi, ali na zgányanye márnoga dobíeska, telovnoga szladesecza, grês-noga razveszeljávanya, i preidôcsega haszka obr-nôti, i tak vnêmar zapraviti. Tí szí, isztina, dén ete pocsinki od ôpravicz vszákdenésnyi i v'zívanyi nedú'zne radosztí poszvetiti zapovedao; ali jaj meni, csi bi dobrotívno zapôved eto hüdô razmo, i male vöre znamenitoga dnéva etoga ali manyükivajôcs zaman tr'o, ali pa z-netrêznim v'zívanyem mární dárov i radoszt zemelszki oszkrunyávao! Vö szí mi zravnao tí, môder ravnitel hípov, i na ete dén velike i sz. ôpravicze ino radosztí, steri mi je z-ôcsi püsztiti nigdar nè szlobodno.

Tô naime bojdi dnesz najprva szkrb moja, da iszcsem králevszto bo'ze i nyega praviczo, temno pamet mojo preszvetsávam, vu szpoznanyi sz. vaddlíványa mojega sze ponávlam, i szrdeze moje na vsze dobro zbüdjavam i krepím. I kaksá prílika sze mi ponüdi k-vszemi tomi vu obesinszkoj szlú'zbí bo'zoy, csi jo môdro nüczati sesém i znam! — Nedopüsztí mi, ocsa milôcse, velike prílike ete nigdar hotécs zamüditi, ali z-mrzlim szrdezom nüczati. Z-radosztjov mi daj vu sz. hí'zi tvojoj posztánoti, z-

veszélím dühom glásziti v-seregi odebráni verni diko tvojo. Za'zgi szrdcze moje na právo pobo'znoszt, da vsze, ka tam tebi na csészt csiníti mam, z-vrêlosztjov i kebzüvanyem oprávlam. Vesíni vu meni szádarodno sz. rêcsi tvoje glásenye. Daj mi vszâko hasznovito isztino prav razmiti, z-gotovim szrdczom prijéti, sztálno zdr'zati, vu pámeti premetávati, i vu vszê násztaji 'zítka naszledüvati.

Boj nazôcsi z-miloscsov i blagoszlovom tvojim vszêm onim pobo'znim vernim, kí do tebé z-menom navküpe vu dühi i vu isztini csesztíli. Vrsi je vu csísztom návuki právoga krsztsansztva, krêpi vu vadlüványi Jezusovom, i vesíni do koncza sztálne vu právoj zvelicsitelnoj veri. — Glaszitele pa sz. rêcsi tvoje opravi gori z-dármí düha tvojega, da vu velikom pozványi sz. csészti szvoje verno, pobo'zno i vrêlo hodijo, i na vsze sztráni blagoszlovni szád trüdiv szvoji vídijo. — Posli, o Goszpodne, posli vu goricze tvoje verne delavcze, da sze králevszto tvoje kak najdale razsürí po zemli, odieseno imé tvoje od vszê národov szpozna i poszvéti, vola tvoja z-radosztjov csiní, i kak najvecs düs k-velikomi czíli práve popolnoszti, blá'zensztva i zvelicsanya pripela. Tebi bojdi díka i postenyé na vek i veke. Amen.

Med' prihájanyem v-czérkev.

Pá szem vu hi'zi tvojoj, o Bôg, z-tebom i krsztsanszkimi bratmi mojimi vjedínan. Pá szreoso i priliko mam, od telovni ôpravicz szí pocsinôti, med szvetszkimi szkrbmi raztepene mîszli moje eti vküppobráti i na dühovne potrebôcse vrnôti, z-návuka rêcsi tvoje tebé i tvoje vekivecsne potí, takáj

számoga szebé i sz. dú'znosztí moje popolnè szpoznavati, vu pobo'znosztí i blá'zenom vüpanyi sze krepiti, i tak moj vezdásnyi i prísesztai mír ino haszek íszkati.

Kak veliki ôpravicz i dobrôt csízta vretina je tak za méne sz. hi'za tvoja! — Oh! nedopüsztí mi nigdar brezi sz. vrêlosztí i pobo'znoga hotênya vu nyé krílo sztôpiti, ali nyega osztaviti. Tvoj dober dúh zbúdi vu meni csízti nágib gedrnoga kebzüvanya na vszáko rêcs návuka isztine, globokoga obcsütênya vszákoga glásza pobo'zni pêszem i molítév, i poprêk vrêloga núczenia velike prílike zvelicsanya, stera sze mi eti ponúdi; da kak môder, rázumen i pobo'zen krsztseník hodim pred tebom vszední 'zítka mojega. Pripravi szrdce moje na gotovo prijétje i szkrbno varvanye eti glásene vekivecsne isztine, da mi nyé szemen obilni blagoszlov prineszé vu 'zítki vezdásnyem i prísesztanom. Amen.

Med odhájanyem z-czérkvi.

Díka, csészt i hvála tebi, oca szvetlosztí, za on zvelicsitelni návuk sz. rêcsi tvoje, steroga szí mi vu pretekôcsoj vöri, med obcsütênyem blá'zene radosztí i pobo'zni nágibov pá glásziti dao. Daj sze nyega blagoszlovnomi szemeni tak vkoreniti vu szrdczi mojem; da nyega gingavi klíesicz niksa protivna môcs i szila nigdar nesztrga. Gáji nyega odraszek pri meni i pri vszê odebráni verni; da nyega czvetek obilen blagoszlov razsürjáva med zdásnyim porodom i prísesztnim pokolênyem. Zdr'zi predganye evangelioma i povno'závaj sereg szína tvojega po vszój zemli. Bráni czérkev tvojo, i daj czvesztí vu nyé kríli právoj veri i pobo'znosztí, csízstoj szlú'zbi

4 f 70 f. Hinzly

i csészti bo'zansztva tvojeja, szlobodscsini i pravi-
 czi, míri i blá'zensztvi národov. Prími, ocsa mi-
 loscse, prími dobrovolno szlab áldov zemelszke
 szlú'zbe od nász i vsze molécse deczé tvoje, —
 dokecs ti vszi vu nebeszki ezérkvaj pri vísisi oltári
 z-popolnêsim glászom áldüvali bodemo. Amen.

Na nedelne i szvétesne dni navécsar.

Pod tvojoj ocsinszkov obranbov, o míli Bôg,
 mi je dolipretekao i ete sz. dén, steroga szí mi na
 pocsinek, i vísni ôpravicz dôprinásanye vözravnao.
 Tvoje sz. rêcsi bo'zanszki trák mi je szvéto i dnesz
 na temnoj sztezi 'zítka. Hvála, ponízna hvála tebi,
 vsze dobrôt szmilenomi dariteli, i za eto znamênje
 ocsinszke lübézni tvoje! — Kak vugodno priliko szí
 mi ponúdo tí dnesz i z-têm tálom na vrsenye dü-
 hovne popolnoszti moje! —

I kakda bi szmeo jasz veliki dén ete vnêmar
 dokonesati, tak da nebi pítao szam szebé: ka dobra
 szem sze návcsa dnesz, i kakda szem nüczao tak
 vugodno priliko zvelicsanya?! — Vêm tí, môder
 ravnitel sztáve moje, trdno 'zelês od méne, naj
 vszákdén bôgsi i popolnêsi gratűjem. Potrêbno mi
 je tak szpoznati i obesűtiti, ka za falinge sze escse
 nahájajo vu meni; ali navküpe i tô dobro premisz-
 liti, z-kaksimi szpodobnosztami szem obdarűvani od
 tébe na oprávlanye toga dobroga i obládanye toga
 hűdoga. Obesűtiti morem plemenitoszt moje, z-ste-
 rov szí me, kak csloveka i krsztsenika oszná'zo, i
 preszámñati vísni czíl moj, steroga szí mi polo'zo.
 Dú'zen szem predevszêm tebé, vsze popolnoszti vre-
 tino, szpoznati, i na tom bidti, da k-tebi kak naj-
 bliže sztojim vu rédi sztvorjênja vidôcsega; ár szí

rfl 4/20/16

me jedínoga na prígliho obráza tvojeja sztvôro, i takáj zapovedao, naj popolen bodem, liki szí tí, ocsa moj, popolen.

I vu vszê eti znameniti dugoványaj dŕše moje mi sz. rêcs tvoja, stero szí mi i dnesz obilno glá-sziti dao, vísní poszvêt i gvüsen vorczan podeljá-va. — Oh! daj mi tak vsze, ka szem dnesz isztin-szkoga i dobroga 'z-nyé csüo i razmo, vu vszem 'zítki szkrbno varvati i naszledüvati. Etak de mi i denésnyi sz. dén vretina právoga blagoszlova, tak da mirovno i z-onim szladkim obesütényem nagnoti mam glávo na pocsinek, ká mi je nêpretekao zaman veliki dén ete. —

Mili varivács moj! tí szí pretekôcsi dén ete nê li szamo za dühovne, nego i za telovne potrebôcse moje z-ocsinszkim tálom szkrbo. Tí szí me zdr'zao vu 'zítki ino zdrávji, po tíhom pocsinki i nedú'znoj radoszti nôvo môcs vlêjao vu kotrige moje, z-ocsin-szkimi perotami zakrívao mené i lübléne moje prôti vszákoj pogübeli, i blagoszlov tvoj nam podêlo k-sztáni nasemi. Vzemí, ocsa miloscse, vretina vszê dobrôt, vzemi za telika znaménja lübézni tvoje glo-boko i ponízno hválo detinszke pobo'znoszti moje.

Pod vszamogôcso obranbo tvojo porácsam szam szebé, lübléne dománye, i vsze brate ino szesztre moje. Odvrni od méne i od nyi vsze pogübelne vdárce, tú'zne prígode, i te'zko szküsávanye. Daj nam vu kríli mirovnoga szna tíhi pocsinek, i zbüdi nasz na dén útrásnyi vu ponovlenoj vrêloszti i mô-csi, ná zvisávanye sz. iména tvojeja, i szkoncsá-vanye ôpraviez nasi. Osztani, oh! osztani z-nami, veren ocsa nas! osztani ze vszêmi, kí sze na tvojo ramo i lübézen z-detinszkov vü paznov szlonijo. Ar li pod tvojev obranbov mámo bátriyno i tího pocsí-vati. Amen.

III.

Na delavne dni zaütra.

Szmileni i milosztivni Bôg, nébe i zemle sztvoritel, obdr'zitel i ravnitel! nebésza glászijo tvojo díko, i zemla sze radüje dobrotivoszti tvojoj. Veliko imé tvoje dícsim i jasz, szin práha, vu poníznoszti szrdcza.

Hvála ti, o míli ocsa moj, kâ szí me vu preminôcsoj nôcsi z-perotami obranbe tvoje prôti vszâkoj pogübeli zakrívao, i na nôvi dén vu 'zítki ino zdrávji zbüdo. Kak lehko bi nôcs eta szlêdnýa bíla vu 'zítki mojem, da bi me tí, veren varivács, osztavo! Ali tí szí szkrbno verosztüvao nad menom, i mené tak zmo'zno obdr'zao, da szvetloszt nôvoga dnéva veszelécs glédam, i vsze lübléne moje vu míri nahájam. Dícseno bojdi sz. imé tvoje za nôvo radoszt i dobrocsinênýe eto! —

Boj z-menom i ete dén, i daj mi szrecso ino blagoszloy k-vszemi, ka dnesz vu tvojem iméni zacsnoti i oprávlati mam, tebi na csészt i díko, szamomi szebi pa i bratom na haszek ino blá'zensztvo. Daj mi vszâko vugodno príliko i bisztro tekoucse drágo vrêmen verno i môdro nüczati, i ôpraviczé pozýánya mojega z-dobrov düsnov vêsztjov dopri-neszti. Ali nedopüsztí sze mi k-etomi szvêti tak pridrü'ziti, kâ bi sze tebi szlü'ziti czelô szpozábo. Tak sze mi daj za potrebôcse têlá szkrbeti, da sze z-vekivecsnoga haszka düse nigdar neszpozábim. — Ár ka bi mi hasznilo vesz szvét zadobiti, csi bi vu düsi kvár vadlüvati mogao?! —

Da pa vszáki dén má bremen i nevolo szvojo; daj mi i etoga dnéva vszáki krí'z, te'zkôcso i 'zú-

koszt z-detinszkov pokornosztjov i vü paznov prenosziti, i tak britki, kak szladki pehár mirovno i zahválno z-ocsinszke rôke tvoje vzéti. Ár szem gvüsen, kâ sze mi vu vszákoj szkuzi, stera sze mi pod môdrim ravnanyem tvojim z-ocsi moji vu krilo vála, blá'zene radoszti nemrtelen d'zünd'z bliszcsi.

Vodi i krèpi me dober dûh tvoj, i vesíni me prilicsnoga na vsze, ka je tebi vugodno; da tebé, vszaznajôcsega, povszéd pred oesmí dr'zavsi, nigdar na hûdo nevr'zem szrdeza mojega, nego vu vszem pôleg sz. vôle i právde tvoje hoditi setüjem. Ne- vtepeno bojdi escse i gíbanye szrdeza mojega.

Tvojoj vszamogôcsoj obranbi i míloj szkrbi boj porocseno i dnesz vsze, ka mi je dobrôta i lübézen tvoja podelíla. Odvrni vsze pogübelne vdárcze, dreszélne prígode, i protivne sztréle od méne, moji lübléni, i blí'zni, i daj nam vu zdrávji i míri ôpravieze pozványa doprinásati, blagoszlov tvoj v'zívati i sztezo 'zítka vandrati. Na konczi pa zemelszkoga be'zája, pelaj nasz vsze po tíhoj i blá'zenoj szmrta na radoszt i veszélje díke nebeszke. Amen.

Drüga rána krsztsanszke dr'zine.

Lübézni i dobrôte pún Bôg, míli ocsa vsze deczé tvoje! z-neszkazlivov pobo'znosztjov i z-ednim szrdeczom, dûhom zvisávamo sz. imé tvoje, kâ szí nam nôvi dén ete zdrávím i veszélím zadobiti dopüszto. O ocsa! tvoja vernoszt nema koncza, i tvoja szmilenoszt sze vszáko ütro csüdno ponôvi nad nami.

Hvála ti za nocsní pocsinek, po kom szmo vu dûsi ino téli otávleni; hvála za ponovleno môcs, stero szí nam po tíhom szne vléjao vu kotrige nase!

Oh, dabi sze 'ze zczèla tebi poszvètili i vsze szpodbornoszi nase z-veszèloy gotovnosztjov i pobo'znov vernosztjov na on veliki czíl obrnòti setüvali, steroğa szi nam tí, goszpòd talentomov nasi, polo'zo!

Tvoja dobra i milosztivna vola je, naj mi pobo'zno i nepokáranò hodimo pred tehom vu lübézni; ár szi tí té czíl polo'zo nam, da eti szreçsni, tam pa ednòk pri tebi brezi koncza blá'zeni bodemo vszi do ednoga: i k-tomi czíli príditi nam je li tak mogòcse, csi de nasz eti vszední esízti düh pobo'znoszi i lübézni mocsno vjedínane vodo. Oh! vesi nasz tak neprelomleno zdr'závati sz. právdo tvojo. Tvoje dopádnenye i pokoj düsne vèszti nase nam vecs bojdi, kak vsza lüdi hvála i vsza díka zemlé. Vídis tí i to najszkrovnèse gibanye szrdcza nasega, i razmis vsze to dobro, ka mi sesémo i csinímo, i ednòk vszákomi pòleg vrèdnoszi plácsati más.

Vodi nasz i dnesz vu tvojem bo'zem sztráhi, da vszáki híp z-detinszkov vüpaznov k-tebi pozdignoti szmémo pogléd nas, vszáko príliko môdro nüczamo, i blagoszlovno szemen prísesztne veszèlne 'zètve z-gyüsni vüpanyem szèjamo na vekivecsnoszt.

Podèli ednomi vszákomi zmed nami volo i môcs, príliko i rázum, vu tekáji dnéva etoga kak najvecs dobra opraviti, i tvojo díko ino lüdsztva tvojeга blá'zensztvo kak najdale razsürjávati. Podèli rodítelom môdroszt, otrokom pokornoszt, goszpodárom krotkoszt, dr'zini vernoszt, i vszèm poprèk krszt-sanszko vrèloszt vu dobro i hasznoviti ôpraviczaj. Vszáki zmed nami boj tim drüгим példa i nágib na dobrovolnoszt, krotkoszt, vjedínanye, i poprèk na takso náklonoszt, kaksá je bíla i vu nebeszkom voji nasem, Jezusi.

Z-gotovim szrdczom naj setújemo blíznyemi nasemi pôleg premôcsi dobrocsiniti. Mertüeslivoszt i zahválnoszt szná'zi nász pri v'zívanyi dárov tvoji, szrdcsnoszt pa i sztálnoszt pri szpunyávanyi dú'znoszt pozványa, i znásanyi vszákoga krí'za, sterga tí, môder ocsa nas, li záto püsztís na nász, naj sze vu trplivoszti vardenemo, vu dobrom flíszamo, i krepímo, vu jákoszti ocsiszsávamo, i tak na vsze vékso popolnoszt ino blá'zensztvo pozdigávamo.

Pod vszamogôcso obranbo tvojo porácsamo czêlo sztávo deczé tvoje. Bojdi ze-vszèmi szirmákmi, osztávlenimi, trpécsimi i 'zalosztnimi, 'zivôcsimi i mérajôcsimi.

Míli ocsa nas! ovo, mí sze vu dúhi vjedínamo ze-vszov molécsov deczòv tvojev, stera vu ránoj útri etoj szrdceze i roké szvoje vu vrèloj pobo'znoszt k-tebi pozdigne. Oh! blagoszlovi nasz vsze zpunosztjov miloscse tvoje, i daj, dokecs eti vandradi mámo, da tebi prijétni, i vu vszem prav szrecsni i blá'zeni bodemo. Amen.

Na delavne dni navécsar.

Zaislo je szuncze, i jasz szem na konczi ôpravicz dnéva. I csi szem dobro i szrecsno dokoncsao delo i be'záj moj, csi me niksi bin nete'zí, niksa szkuza netò'zi, — komi mam vsze tô hválití, nego li tebi, vernomi ocsi i ravniteli mojemi, kí szí i dnesz nezamúdo odícsiti nad menom csüdne szkrbi tvoje?! —

Znam dobro, kâ mi je notriszpiszani i ete dén vu velike knige prísesztnoga racsúndávanya mojega; ali kakda notriszpiszani? — jeli tak, kak dobro dokoncsani i na méne gledôcs zvelicsitelen? Ali pa,

kak zaprávleni i prôti meni szvedocsécsi? — Jeli bom mogao ednôk odgovor dati od vszega, ka szem dnesz miszlo, gúcsao i csinio? Jeli nemam trepetati, gda bos me ti, o vszamogôcsi, sz. i pravicsen szodecz moj od vszega trden racsún proszo?

Bôg! vadlújem pred tebom, kí i te najglobse szkrovnosztí szrdcz brodis, kâ szem escese jáko dalecs od velikoga czíla popolnosztí; ár sze veliko zmenkanye nahája vu vszem csinényi ino hotényi mojem, i nemam obsztojécse hvále pred sz. líczem tvojim. I dnesz szem doszta taksega miszlo, gúcsao i csinio, ka sze z-sz. volov i právdov bo'zansztva tvojega bori: i dnesz szem ocsiveszno szkúszo nad szebom, kâ szem escese v-nikak táli né tak dober, kak bi bidti mogao; ár szem li one dú'znosztí szpunyávo, li one ôpravícze doprinásao, stere szo le'zése bilé, ti 'zmetnesi szem sze pa hotécs ogíbao, i greha rú'znoszt je bole opájala, kak jákosztí lepota vlékla szrdcze moje. Ah! obcsútím, globoko i boleznó obcsútím vno'zino faling moji; i vu práhi pokôre klecsécs sze ti molim za odpúsztsanye, i pomôcs dűha tvojega. Ocsisztí me, sz. ocsa moj, i vesíni na doprinásanye vszega, ka je tebi prijétno, szpodobnoga i gotovoga.

— Na tvojo ocsinszko obranbo zavűpam 'ze vu nôcsi etoj szam szebé, vsze lűbléne moje, i pod nébov prebívajôcso vszo deczo tvojo. Vari vsze lűdí od vszákoga kvára, vszáke pogűbeli, neprenosenoga szkúsávanya, i dreszélja, i ponôvi po tíhom sne vu dűsi ino téli. Etak, gda temnoszt nôcsi léhne, i trák szuncza lépi szvét tvoj pá razveszeljávat zide, med v'zívanyem nôve radosztí vsza zemla z-zahválnim glászom zvisávati má szmileno vernoszt tvojo. Amen.

Drüga vecserásna krsztsanszke dr'zine.

Vszè 'zivôcsi sztvári veren varivács i míli hranitel! z-tvojega bo'zansztva zyxíavanyem szmo zácsali dén ete, z-poníznim hváloedávanyem ga sesémo i dokoncsati.

Vém szí tí i dnesz ôdpro míle roké tvoje i razveszeljávae nász obilno z-rázlocsnimi dobrôtami 'zítka. Jésztvino, pítvino i oblecsalo, volo i môcs, prílicsno vrèmen i pomôcs k-ôpraviczam pozványa nasega, mír i veszélje vu sztáni nasem, i nisteri drügi lépí blagoszlov szmo vzéli dnesz z-ocsinszke rôke tvoje. Tebi mámo hváiliti i vsze to dobro, ka szmo sze od drügi návcsili, ali na ka szmo mí drüge návcsili szrecso meli. — Kakda szmo vrèdní mí, decza práha etaksega dobrocsinènya tvojega?! — Bôg! ménsi szmo od vsze szmilenoszti i dobrôte, stero szí tí i dnesz odícso nad nami.

Ali — oh! — daj nam prav premiszliti, jeli szmo i mí czéli dén ete tak hodili, kak sze pobo'zni i od tébe na teliko blagoszlovleni krsztsanov dostája? jeli szmo, kak roditelje i decza, goszpodárje i dr'zina, oblászti i podlo'zanczi — poprèk vszi do ednoga verno szpuniti setüvali, ka szmo vu sztáni i csészti nasoj szpuniti trdno dolizavézani bilí? —

Tí, ocsa lübézni, vszákomi zmed nami, kí je to dobro z-czèle düse steo i ze-vsze môcsi csinio, pokoj i veszélje dobre düsne vészti vu nezrecsenom mertüki obcsütiti dás; tí szí nam i pri vszákøj hválevrèdnoj ôpraviczí na pomôcs, i pobo'znomi szrdezi volo i naprèidènye podeljávas; k-tomi vu rècsi i példi szína tvojega vszèm kázcs, kakda mámo tvojo díko i blázcszstvo deczé tvoje neobtrüdno razsürjávati. Ah, dabi nasz tak zdâ eti pred tebom ona

blá'zena gvüsnoszt pokojíla, kâ je ni eden bratov nasi po nasz nê razdreszéljeni, ni edna prílika, stera nam je na razsürjávanye tvojeja králevsztva dána, nigdar vu 'zítki nasem zaman nêpreisla!

Pred tebom, vszaznajôcsi Bôg, je odkrito vsze nase csinénye i hoténye. Vesi záto ednoga vszâkoga zmed nami prav szpoznati i obcsütiti, ka sze ti je dnesz nêdopadnolo vu nami; i búdi nasz na isztinszko pokôro i zbôgsanye dühovne sztáve nase. Vêm nemoremo tajiti, kâ je li te miroven, veszéli i blá'zeni düh nas, csi szmo popolno gvüsni ocsinszke lübézni i miloscse tvoje. Csi nasz ni edna míszel nesztrási pred tebom; te sze mirovno püsztímo tíhomi szne vu nárocsa, — mirovno zaszpímo vu szenczi obranbe tvoje, o tí, koga verno okò i vu kmiczi verosztúje nad nami. Tvoji szmo vszi, i tvoji scsémo osztánoti, o vecsna lübézen, vu vezdásnyem i prísesztnom 'zítki nebeszkom. Amen.

S. Juli 86

IV.

Pokôrocsinénye.

Vszaznajôcsi, sz. i pravicsen Bôg, miloscse i lübézni pún ocsa nebeszki! jasz nevolen grèsnik z-boleznim szrdczom obcsütim, kâ szem veliki dú'znik pred tebom, nevkanyenim szodeczom, i dalecs szem zablôdo od díke tvoje; ár szem gôsztokrát oszkrúno tvojo vekivecsno právdo i düsno vészto mojo, i ráj szem po vóli hodo rú'znim 'zelam ino grèsnim náklonosztam telovnim. Tí szi od detinsztva mojega do etimao nezracsúnano doszta dobra vesíno

z-menom, od vnôgi drúgi szi me bole blagoszlovo,
z-ocsinszkim tálom vodo, od vnôgi grêhov zadr'zao,
i na dobro bûdio. Ali jasz szem tebi nêbio tak za-
hvâlen, nê szem te lûbo z-tak vernov detinszkov
nâklonosztjov, niti nêpostüvao z-tak gotovov po-
kornosztjov, kak bi dú'zen bio. Po vnôgi grêhi i
dobri hûdi pripetjáj szem nê zadoszta odümleni, csi
szem taki vu nyi zrok i vretino britke boleznî, ne-
vôle i pogübeli preszâmnati jezero prilike meo.

Bôg, Bôg! z-kak dreszelnim i mantre punim
obcsütényem sze napuni szrdce moje, csi prav pre-
mîszlim, kâ szem escse i zdâ nê tak popolen, kak
bi 'ze dávno bidti mogao, da bi ocsinszki glâsz tvoj
vu vszem bôgao i naszledüvao. — Ali tí, vretina
neszkoncsane lûbézni, szi milosztiven, szmileni, i
dobrôte pún ocsa vszêm pokórocsinécsim, i gotov
odpüsztitî onim, kí grêhe szvoje szpoznajo, objô-
esejo, i 'zítek pobôgsajo. Tí szi po sz. szîni tvojem
odpüsztsanye grêhov i miloseso glâszitî dao i po-
núdo vszêm, kí jo z-verov i vüpanyem íszcsejo.

Ovo, miloseso íszcesem i jasz z-gorécsim 'ze-
lényem, — tvojo miloseso, o ocsa, íszcesem z-pu-
nov verov i moesnim vüpanyem. Nika ne'zelêm tak
gorécs, kak to edno, naj sze od grêhov robsztva
oszlobodím, i vu tvojoj milosesi tál vzemem.

„V-nikom na zemli, niti na nébi

Vékse radoszti nemam, kak v-tebi:

Zâto z-'zelényem k-tebi prihâjam;

Ár vecsni kincs moj v-tebi nahâjam.“

Oh! nezapri vö z-miloscse tvoje, neodvr'zi od
licza tvojega, neodüri pobo'znoszti, i nedaj sze o-
szramotitî vüpanyi vu práhi pokóre klecsécsega de-
teta tvojega!

„Hodi, szká'zi mi tvojo lübézen,
 I vtisaj, ocsa, mojo bolezen;
 Boj mi szmileni, színi tvojemi,
 Nevtaji trôsta szrdezi mojemi!“

Odpüsztí mi, za predrágo vrédnoszt bo'zanszkoga szredbeníka mojega, grêhe moje, i odvé'zi me od nyí te'zke kastige.

Ovo, jasz — naime na znameniti i pred menom tak sz. dén ete, gda sze k-odícseonomi sztoli zvelicsitela mojega pripravlam — znôvics oblúbim pred tebom, kâ bom sze vszákoga grêha z-czèle môcsi varvao. Ni hûda példa, ni jálno szküsávanye, niti niksa drûga protivna môcs i szila me nema vecs zblôditi na velikoj sztezi pobo'znosztí. Vu pozványi mojem nepokáranó vernoszt szká'züvao bodem, escse i te, csi bi mi z-'zítkom áldüvati potrèbno bilo. Poprèk, tebi, veren ocsa moj, notri do szlédnyega megnenya pokoren bidti 'zelèm. — Daj mi, o Bôg míli, k-vszemi tomi rázum, volo i môcs. Sztvôri vu meni csiszto szrdeze. Vesi me pôleg tvoje sz. vôle i právde csiniti. Tvoj dober dûh me naj vodi po ravnoj sztezi pobo'znosztí i zvelicsanya. Amen.

V.

Na dén sz. vecsérje zaütra.

Pribli'záva sze mi ta velika i znamenita vóra, vu steroj z-bo'zanszkoga zvelicsitela mojega sz. vecsérjov 'ziveti, i pri sztoli míra z-krsztsanszkimi bratmi mojimi vu lübézni i pobo'znosztí vjedínani,

szpômenek szmrty nyegove ponôviti mam. K-tebi, 'zítka ocsa, prizdignem szrdce moje vu ránoj ütri etoj. Oh! nedopüsztí mi zvelicsitelne ôpravicze ete vnêmar, brezi pobo'znoga premislávanya i hotênya, ali z-blôdnim stímanyem zacsnoti i doprinásati. Nedaj mi tak stímati, kâ bi mi veliko szvetsztvo eto brezi vsze moje vrêdnosztí, li obszebi zvelicsanye prineszlo, ali brezi práve pokôre i zbògsanya, grêhov odpúsztisanye i miloseso szpravilo. Ah nè! — nemore prôszta jêsztvina i pítvina telovna onoga blagoszlova dati, sterega vu etom velikom szvetsztvi z-vüpanyem íszcem; nyega mi li to podelí, ka mi pri sz. ôpraviczi etoj pamet míszli, szrdce obsüti, i düh moj goridene vu szebi, to je, esi pri sztoli etom pamet mojo od szvetszke márnosztí odtrgnem, i na nebeszke obsztojêcse dobrôte vrném, szrdce na vernoszt vu szpunyávanyi dü'znoszt moji büdim, i na neszkalívo lübézen bratinszko pod'zigam, nemrtelnosztí vero i vüpanye nêtim, i vu dühi ono veliko blázensztvo kakti naprêkòstam, z-sterim sze na czíli sztálnoga vojszküvanya zagvüsno korunüvati mam.

Oh! poszvêti me tak zczèla, i ravnaj po dobrom dühi tvojem, vszamogôcsi bo'ze, da vu zvelicsitelni haszki eti, stere mi je bo'zanszki szredbeník moj odlôcso, obilen tál vzêti morem. Szpômenek nyegov vlè vu szrdce moje csíszto náklonoszt gorêcse lübézni, nevkleknyene vernosztí, globokoga postüvanya, i ponízne zahválnosztí k-nyemi, kakti najvéksemi dobrocsiniteli mojemi; düh sz. példa nyegove nagni volo mojo na sztálno naszledüvanye sztopájov nyegovi i vrêlo setüvanye k-velikomi czíli práve popolnosztí, da vu pámeti dr'zim, kâ szem li tak právi verník nyegov, esi ona náklonoszt jeszte

vu meni, stera je vu nyem bila, i li tak vrèden
dобрòt nyegovi, esi szem i jasz gotov, kak on, z-
lasztivnim kvárom haszek bratov íszkati, escse i
protivníkom dobro 'zeleti i dobrocsiniti, i poprèk
vsze dú'znoszti pozványa mojega verno szpunyávatí.
Po nyem z-tak drágov czénov szprávlénoga odkü-
plénya globoko obsüténye krépi szrdce moje vu
toj blá'zenoj i pokojécsoj gvüsnoszti, kâ szem né
vesz práh ino csrvôv porob, nego neszprhlíve öro-
csíne tálník.

Oh tí, od koga vszi dobri dári zhájajo! vesíni
me ze-vsze sztráni vrédnoga gôszta velikoga sztola
Jezusa mojega; daj mi k-sz. oltári míra z-pöbo'znim
i zahválnim dühom prihájati, i szpômenek szmrti
nyegove z-seregom odebráni verni tak obszlü'závatí,
da 'z-nyega csízti i vekivecsen blagoszlov tecsé na
dühovno i telovno sztávo naso. Amen.

Med prisztáplanyem k-oltári.

„Idem z-gréhov 'zalüvanyem
Ino z-miloscse vüpanyem
K-tebi, düs veszeliteli
I blá'zensztva szpraviteli. —
Oh! tí sze z-menom vjedínaj,
Düha tvojsa pomôcs mi daj,
I vesíni me prav vrédnoga
Tvojsa áldova vecsnoga!“

Med jemányem szvetsztva.

„Jezus, 'zitek düse moje!
Glédaj áldov mantre tvoje:“

Podêli mi v-dári szvetsztva

Zálog tròsta i blá'zensztva.

Erczi meni potrtomi

Szlugi, tebi pokornomi:

Idi 'ze vu míri, szin moj,

Odpüsztzeni ti je bin tvoj!"

Po odhájanyi od oltára.

Ponôvo szem pá veliki závezek míra, z-sz. príszegov oblúbo, kâ krsztšeník mam bidti vu 'zítki ino szmrí, tak da me ni vizína, ni globoesína, niti niksa sztvorjena sztvár nema vecs od práve moje vere i nevtepcne 'zítka pobo'znoszti odtrgnoti. — Hvála, ponízna hvála ti, oesa milosese, za príliko tak sz. i znameniti ôpravicz nemrtelne dűse moje! — Nakeliko szem 'ze po nyí dobrom dűhi potròstani, zbògsani, pokrepleni, i zvelicsanya mojega gvüsen vcsinyeni! — Ah, dabi jasz zdâ ponovleni sz. závezek moj do szmrí prav postüvati i oblúbo mojo vu vszem neprelomleno zdr'zati ino szpuniti znao i setüvaø! — Kaksi dobròt, kaksega blá'zensztva csíszta vretina bi sze teda odkrìjla pred menom! — Ali jaj meni, csi kak za sálo dr'zati i vnèmar oszkrúniti mam, ka szem dnesz z-sz. príszegov obecsao i potrdò! —

Szvèti Bòg! opomínaj me nesztanoma na sz. zákun tvoj, i dnesz vcsinyeno oblúbo mojo. Ona velika míszel, kâ tí vsza vídis i znás, zákun tvoj varjes i na oblúbe szkrb más, jákoszt korunűjes, grèh pa kastigas — tá velika míszel szaszi dűh moj od hűdoga zla i krèpi vu nevkleknjenoj bògaboja-zni. Poszvèti me zczèla szebi po dobrom dűhi tvojem, da tebi 'zivém i tebi merjém, ino tak vu 'zítki,

kak vu szmrti sze tvoje lübézni, obranbe i miloscse tróstatí szmêm. Amen.

Na dén sz. vecsérje navécsar.

Nagnolo sze je szuncze i pretekao mi je sz. dén on, na sterom szí me tí, o neszkoncsane lübézni ocsa, najvéksega blagoszlova miloscse tvoje tálníka vsíno. Escse ednòk tak k-tebi gorizdig-nem szrdeze moje vu zahválnoj pobo'znosztí, escse ednòk te z-veszélím glászom zvisávam za tak velíko znamènye ocsínszke dobròte tvoje.

Oh, dabi jasz dnesz vzéti blagoszlov nébe vrèdno postúvati i na moj vekivecsni haszek obrnòti znao! — Tí szam, o vszamogòcsi, szmileni Bòg, pokrèpi, tí szam vsíni sztálné i hasznovite vu meni vsze one pobo'zne náklonosztí i oblùbe, stere je dnesz obszlü'závanye sz. szpòmenka szredbene vrèdnosztí Jezusa, odküpitela mojega pri meni pobüdilo. Daj sze mi od etímao vu szpunyávanyi sz. dú'znosztí mojí z-nòvov volov, mòcsjov i vrèlosztjov flíszati, i ezéli tekáj 'zilka i csinènya mojega tak ravnati, kak sze preszvetsenoga i právde tvoje vuesenoga krsztseníka dosztája.

Jasz, isztina, dobro znam i boleznò obszütím, kâ sze escse i zdá velíko zmenkanye nahája vu meni, i z-vnòge sztráni sze szküsávam na hűdo. Szlabo szrdeze moje i vdérjajòcsa náturnoszt, mòcs i szíla 'zél i náklonosztí telovni, neprijátela jálnosztí i hűda példa, mární dobròt opájajòcsa nászladnosztí, i szvèta csaláren obráz, blòdna szreca i neszreca obílnosztí i szírmastvo, veszélje i 'zalosztí, i sto zná, ka vsze drűgo, ocsiveszno i szkrívoma podkápa nedú'znosztí mojó, i, gda nítí nestímam, zlehka vtepé

dűso mojo. Boj z-menom, o tí, kí szi i vu tom nemocsnom zmo'zen, boj z-menom vu vszákóm szkűsávanyi i podpéraj me vu vszákóm te'zkom boji; daj mi vsze protivníke vere i pobo'znoszti, szrecse i zvelicsanya mojega obládati, i nájem vernoszti moje — neszprhlívo korôno 'zítka vekivecsnoga z-tvoje ocsinszke rôke vzéti.

Tebi, goszpôd i ocsa 'zítka mojega, tebi prékdám 'ze i na verno szkrb tvojo zavüpam szam szebé i czéli tekáj sorsa mojega. Zakrívaj i vodi me do koncza na kmicsni sztezaj vandranya mojega. I prísesztno nôcs eto bojdi moj szmileni varivács: odvрни od méne vsze, ka bi mi teli ali dűsi skodlívo i pogűbelno bilo, i daj mi tíhi i miroven pocsinek; da sze na dén útrásnyi vu ponovlenoj môcsi i veszélji prebűdím — na szkoncsávanye ôpravicz moji, i zvisávanye sz. iména tvojega. Tvoja dobrôta i miloscsa bojdi gvűsen tál moj vu 'zítki i szmrti. Amen.

VI.

Vu te'zkom betegi.

Neszkoncsane môdroszti i dobrôte Bòg, szmileni moj ocsa nebeszki! k-tebi sze pozdigne szrdcze moje vu veliki boleznoszta etí, z-sterimi szi me tí pòleg neprebrodjenoga tanácsa tvojega prigledno. Vu tebi polo'zim vűpanye moje, i ni te nevczagam, gda mi je vsza pomôcs lűdi zaman i nehasznovita.

Tvoje rôke nárava, i po Jezusi, sz. színi tvojem odkűplene dète szem jasz. Tebi szo i ete bolezní tèla mojega znáne. Vídis tí mantre, ali vídis

i 'zelènye szrdceza mojega; dobro poznas vsze poti, stere szo na vtisanye boleznoszt moji príliscne i hasznovite. I meni je zísao trôsta pún glász miloscse tvoje: „*zovi me na pomôcs vu nevôli tvojoj; jasz te oszlobodim, i ti bos dicso mené!*“

Ovo, zovém te, neszkoncsana szmilenoszt, i nedvojím, kâ nenihás, nikak nenihás czagajôcsega deteta tvojega dugo brezi trôsta i pomôcsi. Vém szí tí mené od detinsztva mojega, do etimao z-tak ocsinszkim tálom vodo, z-teliki pogübel oszlobodo, z-nezracsúnanimi dobrôtami razveszeljávaeo, i dopádnjenja tvojega gvüsnoga csinio; kakda bi tak mogao jasz brezi grèsne blôdnosztí vu ocsinszkoj vernosztí tvojoj i zdâ dvojití? — kakda stímati, kâ tí rávno zdâ, gda mi je pomôcs tvoja najbole potrebná, lübézen tvojo meni vtajís, oblübo prelomis, i mené vu povôdni boleznoszt moji osztávis, i brezi trôsta nihás?!

Oh nè! — etak zbantüvati tebé, dobrotívnoaga, z-etaksov neverov 'zmetiti krí'z moj mi nigdar nedopüsztí. Krèpi prôtomi vüpazen mojo vu tvojoj vekivecsnoj lübézni i môdrosztí, i daj mi mocsno vervati, kâ tí nász, szlabe deczé tvoje vise môcsi nescses te'ziti, i tak ravnas-sors nas, da i to najboleznése trplènye veszéli konecz vzéti more. Daj sze mi zglédnoti vu dühi na Jezusa, toga najvéksega mantrníka, kí je vu szénczi mirovne trplívosztí i vu tebi, ocsi szvojem nebeszkom polo'zene mocsne vüpazni, z-nôcsi tak boleznoga trplènya, na tak szvetlo i blá'zeno sztávo sô prék. Záto on vsze czagajôcse verne etak trôsta: „*hodte k-meni, ki szte obte'zeni; jasz vam lehkóto szprávim!*“

Míli ocsa moj! csi sze bo'zansztvi tvojemí dopáдне i meni na dobro szlü'ziti má; povrni mi zgü-

bleno zdrávje moje, da i nadale, sz. dú'znosztí moje szpunyávajôcs, tebi na esészt, lüblénim i bli'znym mojim na haszek i veszélje, szamomi szebi pa na blá'zensztvo 'ziveti, i na veliki 'zítek nebeszki sze tèm popolne pripraviti morem. Ali nê moja, nego tvoja sz. i milosztivna vola bojdi. Csi mi du'ze scsés natákati britki pehár trplênja, daj mi ga z-mocsnov verov vu tebi mirovno piti, i 'zelen híp oszlobodjênja z-detinszkim podányem csakati. — Nescsem vezagati, niti prôti tebi morjüvati; ár ka tí szkoncsas od méne, vsze je dobro, módro i meni zvelicitelno. Amen.

Vu szmrtnom betegi.

Zítka i szmrti goszpôd! jasz nevolen szinpráha vu vszákoj kotrigi mrtelnoga têla mojega ocsiveszno obsütim, kâ mi vszáki híp bli'ze prihája velika vöra razve'züvanya mojega. Escse ednôk tak gorizdignem k-tebi vu szmrtnom boji szpotrte roké i od nyé cséméra zalévano szrdcze moje. Nemorem osztaviti zemlé ete tak, kâ nebi hvále dao tebi, vernomi ocsi mojemi, za vsze dobrocsinênje, stero szí mi od detinsztva mojega do etimao prika'züvao, za vszáko radoszt, stero szí me tálnika vcsíno, za vszáko hasznovito ôpraviczó, na stero dokoncsanye szí mi volo i rázum, môcs i príliko dao, i za vszáki blagoszlov, z-sterim szí pobo'zne trúde moje korunüvao. Zvisávam te escse i za vszáko trplênje, za vszáki kri'z, po sterom szí vero i pobo'znoszt mojo vardeno, i dúso mojo na nebeszko veszélje i díko naprêpripravo. Konecz vzéti má 'ze po malom csá-szi vsze trplênje moje; lehko 'ze vu etom megnenyi sztáne potok 'zítka mojega i jasz na brôdi vekivecs-

noszti, naj vzemem korôno pravicze. — Goszpodne, neosztavi me vu szlêdnyem boji mojem! — Boj szmileni, boj milosztiven dûsi mojoj! Amen.

Szvêti i blázeni Bôg! jasz szlab, krhki i falling pún eslovek, neszmêm brezi bojaznoga obcsütênya k-tebi prizdignoti ôcsi i vtepeni rôk moji; ár mi i na szmrtnoj poszteli pred menom sztojijo rú'zni grêhi moji, z-sterimi szem tebé, szvétoga i dobrotivnoga telkokrát vnêmar zbantüvao; zväntoga mi sz. rêcs tvoja tak glászi, kâ je sztrasno tebi v-rô-ke szpádnoti. Ali nevczagam, niti od miloscse tvoje nezdvajim; ár szí mi tí, szmileni ocsa moj, szam z-priszegov oblübo, kâ nescses grêsniki szmrtni môk, i po Jezusi, szredbeníki mojem szí mi odpúsztasnye grêhov, miloscso i 'zítek vekivecsni szpravo i obecsao. Z-têm vüpanyem idem tak pred tébe, kâ tál vzemem vu tvojoj miloscsi. — Ah! nevtaji mi 'zelnoga tála etoga. Ocsiszti, poszvéti me zczêla szebi, i daj mi veszéli sztánek vu ocsinszkom kríli tvojem. Amen.

Míli Bôg i ocsa moj nebeszki! ovo, mené poszelník tvoj, szmrt naszkori razlôcsi od vsze oni, kí szo eti na zemli po zákoni krvi i lübézni z-menom vjedínani bilí. Tebi prêkdam ete szírotícze moje, da 'ze jasz nemorem du'ze 'z-nyimi bidti. Blagoszlovi je za meni prikázane áldove lübézni i vernoszti! Podêli nyim tál vu vnôgi lèpi radosztaj! Vari je od vszáke pogübeli, i csi je gda z-krí'zom priglédnes, pomagaj nyim ga i mirovno nosziti! — Vodi je vu tvojoj bojazni, i daj sze nyim na nebe-

szki vísni sztan vszední môdro naprèpriprávlati! — Vjedínaj je z-vernimi i pobo'znimi prijáteli, kí do nyí te'zko sztávo lehkôtiti setüvali! — Jasz 'ze nyí nehom vecs vido eti; ali pá je viditi mam vu nebeszkoj odícsenoj domovini, gde nasz nika vecs nema razlôcsiti. — Zbôgom 'ze, lübléni, zbôgom, szirôticze moje! — Ovo, jasz odídem od vász; ali Bôgz-vami bidti má! Amen.

Gospodne! sto bi bio meni vu nébi vecs od tébe? i zvôn tébe sze vu nikom vecs neveszelím na zemli! — Povèhnolo je moje tèlo i szrdcze moje. Szrdcza mojega pecsína, i ôrok moj szí tí, o Bôg, na veke!“ —

„Jasz szem ov dober boj zbojüvao, be'záj moj dokoncsao, vero zdr'zao. Nakonczi, doli mi je djána korôna pravicze!“ — Szpunyeno je! — Ocsa, vu rôke tvoje porácsam dűso mojo!!!“ Amen.

Nad mérájôcsimi.

Gospôd i ocsa 'zítka nasega! hvála ti za vszo szmilenoszt, stero szí etomi mérájôcsemi prijáteli i krsztsanszkomí brati nasemi od zacsétka 'zítka nyegovoga, do etoga znamenitoga megnenya prika'zűvao! Mí pôleg evangelioma sz. szína tvojega mocsno vűpanye mámo, ká szí tí nyega nè li na ete krátki i nevôl pún 'zítek sztvôro, nego ká vu velikoj vekivecsnoszti vsze popolno doprineszti más na nyega gledôcs, ka szí vu môdrom i dobrotivnom tanácsi tvojem szkoncsao od nyega. Molimo sze ti za predrágo vrèdnoszt Jezusa, sz. szína tvojega, goszpodna i szredbeníka nasega, zlehkôti i vtisaj

nyemi hitro szmrtne bolezní, odvzemi vszo bojazen i czaganye, vr'zi konecz nyegovomi te'zkomi boji i trplènyi, oszlobodi ga od vszega hűdoga, i pelaj ga prèk po bròdi tíhe i blá'zene szmrti na ov bògsi 'zítek nebeszke odícsene domovine, gde nede vecs níksega tú'znoga i boleznoga premenývanya, i gde sze i nyemi, vu tiváristvi zvelicsani dűs, vsze trplènye na nezrecseno radoszt premenítí má. Szpuni nyemi isztinszko obecsanye tvoje, korunűj nyegovo krsztsanszko vűpanye, i odícsi nyegovo nemrtelno dűso z-onim blá'zensztvom, steroga je okò nevidilo, vűho necsűlo, ni obsütènye szrdcza eslovecsega nigdar nezapopadnolo.

Ovo, mí, okòli nyegove szmrtne posztele sztojècsi i vu sorsi nyegovom z-lűbeznívím obsütènyem tál je majòcsi bratje i prijátelje nyegovi, od tú'znoga i boleznoga vidènya etoga nicsesztnoszti eslovecsanszke, k-tebi, jedíno nemrtelnomi dűhi zdigremo gori szrdcza nasa vu tíhoj pobo'znoszti, i z-globokov poníznosztjov sze podvr'zemo bo'zanszkomí szkoncsanyi tvojemi. Tí, neszkoncsane dobròte ocsa, vsza mrtelnoj deczi tvojoj na blá'zensztvo i zvelicsanye csinís. Blá'zensztva i zvelicsanya csinènye je brezi dvojnoszti i eto szmrtno pripetjé. — Oh! vesi nasz tak nyé na vekivecsni haszek nemrtelne dűse nase mòdro obrnòti i nűczati. Daj nam dobro premiszliti, ká ednòk i mí vszi na taksi sztan prídemo, gde nam níksi kincs, níksa díka, níksa radoszt zemlé nede vecs prijétna i hasznovita, nego li dobra dűsna vèszt i gvűsnoszt tvoje miloscse tròstati i zvelicsati má nemrtelno dűso naso. Eta velika i nevtajena isztina bűdi nász vsze na pobo'zen i tebi prijéten 'zítek; da i mí, gda nam vdári szmrtna vóra, na czíli vandranya nasega z-blá'ze-

nim krsztsanszkim obcsütényem sztánemo, i z-odí-
cse-
nim gvüsnim vüpanyem zvelicsanya na nárocsaj
lèpe szmrti tího zaszpímo. Amen.

Odícseni i sz. Bôg, jedíno nemrtelen düh! z-
groze i bolezní obcsütényem posztánemo mí, nevol-
ni mrtelni lüdjé pri szmrtnoj poszteli etoga táodhája-
jôcsega krsztsanszkoga brata nasega, koga z-dühom
vere na veliko pô-
t vekivecsnoszti naprèpriprávlamo.
Nad nyim vídimo, ka szi je cslovek pri vszoy ple-
menitoszti i díki szvojoj! Nad nyim szpoznávamo,
ká je 'zítek nyegov li szenya, stera nedovêdno lè-
hne, i zvôn boleznoga szpômenka nika drügo ne-
nihá za szebom; obcsütimo, ká je vszako têlo, liki
polszka tráva, i vsza díka lüdi, kak czvét tráve,
stera hitro povêhne i czvét nyé vu práh szpádne.
Cslovek od materé rodjen je krátkoga 'zítka i pün
nevól. Be'záj nyegov je szedemeszét, ali najvise
oszemeszét lét; i tá szo puna nevól i trüda. Jaj
je prvi, jaj i szlédnyi glász vüsz-
t nyegovi. Med
szkuzami, zmenkanyem, i krhkôcsov zacsne i do-
koncsa on sztezo vandranye szvojega. Naszlédnye
príde szmrt i konecz vr'ze bívoszti nyegovoj. Vsze,
ka nyemi je nesztálen szvét dao, vsze nyemi eti pá
vzeme; zvôn boleznoga i britkoga obcsüténya nye-
mi ze-vsze dobrôt zemelszki nika drügo nenihá.

Ah! tô, tô grozno i boleznó isztino nam glászi
zdâ szlédnyi placsen sors etoga prijátela nasega!
Med trüdom i vihérom, pregányanyem i sztráhom,
trplényem i zmenkanyem, zgübícskom i szkuzami je
prignána ládja 'zítka nyegovoga vu zburkano môrje
vekivecsnoszti, stérogá prepaszt jo z-vihérnov szílov
k-szebi vlecsé, naj jo ze-vsze-
nem navküpe, ka sze

vu nyé naide, vu globocsíno nicesosztoszti pogrozi. I zaman, zaman je eti vsze hoténye lúdi, vszáka szkuza i molba verni prijátelov, vsza pomôcs szvéta, vszáki áldov szrdez pobo'zni. — Bôg! Bôg! kak szlaba, krhka bívoszt szi je dönok cslovek! — kak osztávleni nyega sors brezi szmilene pomôcsi tvoje!

Ali tí szi i vu tom szlabom zmo'zen, i míli ocsa vszé osztávleni, kí i tam zmocsti znás ino scsés, gde je vsza drúga pomôcs czelô zaman. — Ah! zmori i etomi pozáblenomi színi práha vu nyegovom szkrádnym te'zkom boji. Zdigni ga z-povôdni trplénya, i vtisaj nyegove bolezní; vr'zi konecz mantri nyegovoj, i daj szíjati míra szunczi vu zalévanom szrdezi nyegovom; opravi ga gori z-dűhom vere i vűpanya, i daj szvétiti tráki milosese tvoje nemrtelnoj dűsi nyegovoj; operi, ocsiszti, poszvéti i zdigni ga prék zéle márnosztí na blá'zeni sztan vizíne i glédanye sz. lícza tvojega. — Bôg, vtisaj sze nyemi! — Bôg, vzemi vu krílo tvoje nemrtelen dűh nyegov!!! Amen.

Po betegi.

Zvisáva te dűsa moja, o dober Bôg, míli ocsa zítka mojega! i szrdeze moje dícsi sz. imé tvoje. — Pod bremenom te'zkoga betega szem gécsao jasz i obvzétí z-boleznami, zvôn szmrti i groba szem nevído drúgo pred szebom; ali tí, míli vrács, szi mi bolezní vtisao, beteg odvrno, i 'zitek ino zdrávje nazádao. Kak moesno me бүdí 'ze nõva môcs, nõva frískôcsa i nõvo veszélje eto, z-sterim me je li tvoja szmilenoszt blagoszloviti zmo'zna bíla, na ponízno i vrélo zahválnoszt k-tebi, vernomi varivácsi mojemi!

Daj, o míli ocsa moj nebeszki, da radoszti i hvále obsütênnye, stero mi zdâ czelô obhodi szrd-cze moje, nê li nistero megnenye trpí, nego vsze dní 'zítka sztálno môcs szka'zúje nad vszêm hotênnyem mojim. Szpômenek dobrocsinênnya tvojea nigdar nelêhni z-prsz moji, i búdi me na verno i pobo'zno nuczanye ponovlene môcsi moje na tvojo csészt i díko, na haszek lübléni i blíznyí, i na szamoga szebé düsevno i telovno blázensztvo. Tô bojdi moja najlepsa hvála; i k-tomi tí szam podêli meni pomôcs. Vari me od nemertücslívoszti i kakoli grêha, z-sterim bi szí zdrávje zlêhka pokváro, i tak najdragsi kincs zemelszki vnêmar pogübo; i nedaj mi nigdar z-pámeti püsztiti, kak neszrecsen je on, kí je szebi i drúgim szlú'ziti czelô neszpodoben, i koga düsna vêszt z-têm tò'zi i mantrá, kâ szí je szam zrok rônoszti i betega! —

Pred tebom, vszaznajôcsi Bôg, je nê szkrito, kâ je meni vu betegi etom nikeliko pobo'zni düs z-csísztim i vrêlim nágibom lübézni verno dvorilo. Povrni, o tí, kí nika dobroga brezi nájema nenihás, povrni nyim vernoszt eto z-najlepsim blagoszlovom miloscse tvoje vu obilnoszti. Posli i k-nyim vu betegi i kakgodi drúgoj nevoli szmilene i na pomôcs gotove prijátele, kí do nyim z-delom i tanácsom vu lübézni szlú'zili ino nyí te'zki sors lehkôtiti setüvali. Nad vszêmi onimi pa, kí sze escse, pôleg môdroga tanácsa tvojea, vu te'zkom betegi mantrati i z-boleznosztami vojszküvati morejo, odícsi ocsinszko szmilenoszt tvojo, liki szí jo csüdno odícsó zdâ nad menom, nevrêdnim szlugom tvojim: csi szí je pa z-'zítka etoga vöpozvati szkoncsao, neosztavi ji vu nyí szmrtnom boji; prídi nyim na pomôcs, i daj nyim blázeno vöpreminênnye! —

Blúzi — ah! blúzi szem sò jasz 'ze k-szmrta mojoj, i li ocsinszka dêszna tvoja me je zmo'zna bíla nyê escse ednók podneszti. Ali doidti me má, zagvüsno doidti prvle ali szledi on beteg, ali on neszrecsen vdárecz, steri zemelszkomi be'zaji mojemí naveke konecz vr'zti má. Vesi me, o Bòg, tô prav premiszliti i nesztanoma vu pámeti premetávati; da vsze prísesztne dní i vöre 'zítka mojega z-po-bo'zno v-râlosztjov tebi i bratom poszvetiti setűjem, i pred tebom posztánoti vszáki híp gotov bodem. Tebi, 'zítka i szmrta goszpòdi porácsam tekáj sorsa mojega; tí szí môdro v-racsún vzéo dní moje, i te me pozovés od etecz, gda de meni najzvelicsitelnêse. Oh! vesíni, ocsa moj, vesíni z-menom pôleg sz. i dobre vôle tvoje! Amen.

VII.

Molítev goszpodnova.

Ti, koga nam Jezus nazvesztsáva
 Ino szvêt tvoj ká'ze vu csüdaj, —
 Ti, koga dűh nas molécs zvisáva,
 „Ocsa nas, kí szí vu nebészaj!“

„Szvêti sze bo'zanszko imé tvoje!“
 Angel, cslovek, csrv te naj csesztí;
 Vsze vu práhi nicesesztnoszti szvoje
 Naj vadlűje, kak velki szí tí!

Isztine i míra vísno szuncze

Szízaj vszêm na tròst i blá'zensztvo,

I na jákoszt būdi vszáko szrdceze:

Tak „*prídi k-nam tvoje králevstvo!*“

„*Bojdi vola tvoja, kak vu nébi,*“

„*Tak na zemli!*“ — Vsze pokorno boj,

Vsze sze, velki Bôg, podvr'zi tebi

I postůj vekvecsni zákun tvoj. —

Pri vszem tom pa „*krůh nas vszákdenésnyi!*“

„*Daj nam dnesz!*“ — Podéli z-miloszti

Blagoszlov i mír tvoj, ocsa vísnyi,

Vszákoj sztvári, zvön nyé vrédnoszti.

„*Odpusztí nam vnôge dugé nase!*“

Odvé'zi nasz od zla kastige;

„*Kako i mi odpusztimo!*“ z-důse

Vszêm „*du'znikom nasim!*“ falinge.

Csi nasz têlo i szvêt gda opája;

Ah! — „*nevpelaj nasz v-szkůsávanye!*“

„*I vari od hůdoga!*“ szpadája,

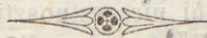
Gda nasz vnása zapelávanye. —

„*Amen!*“ — Tí nasz, o vecsna lůbézen,

Verjemo, brez' trůsta nenihás; —

Nê! — tí vtisas verni szrdcz bolezen: —

Szlísas nasz; ár vsza v-oblászti más!!!

Pettan

8. Juli 860

Cafroz

Kinyomathatik.

Kelt Hodoson Mart. 20-án 1852.

Kardos János,
helyi evang. lelkész és egyház-
kerületi rendes Censor.

Tettan 30 Juli 80r.
údy

Keit Hobson Mart. 20 in 1882

London, 20th March 1882

Dear Sir,

I have the pleasure to inform you that

the same has been forwarded to you

and I am sure you will be satisfied

with the result of the same.

I am, Sir, very respectfully,

Your obedient servant,

J. H.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

000155 #

00000320796

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

512688